

Hensyn til disse Udtalelser af Sagkyndige udenfor Udvalget strax tillade mig at bemærke, at Krigsministeriet fra ikke faa Sagkyndige har modtaget Udtalelser, som gaa i en aldeles modsat Retning, og hvori man ligesaa bestemt fraraader Straf af Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse som Bibeholdelsen af legemlig Tugt. Jeg kan derhos ikke dele den Anskuelse, som har gjort sig gjældende i Udvalget, at Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse er en Straf, som det er ønskeligt at bibeholde. Den har vel existeret i Hæren og under en noget anden Form ligeledes i Flaaden i en lang Række af Aar, og man har ogsaa ment, at den der har viist sig at være særdeles virksom. Men efter Anordningernes Ordlyd kan Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse, saa vidt jeg veed, ikke hidtil anvendes som en selvstændig Straf; den kan kun anvendes i Forbindelse med en anden Straf, nemlig i Forbindelse med legemlig Tugt. Og ved i sin Tid at træffe Bestemmelsen om Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse tror jeg, at man slet ikke har tænkt paa at indføre nogen Straf, men at man kun har tænkt paa at betegne visse Individuer, som befinde sig i en anden Stilling i Hæren og Søværnet end det overveiende Flertal af deres Kammerater, paa en anden Maade end disse. Man har nemlig fundet, at de Individuer, som ikke kunde holdes til at opfylde deres Pligt uden ved at underkastes legemlig Tugt, ikke vare værdige til at bære Nationalkorfarden. Nu vil man derimod ved Udvalgets omtalte Forslag tildels gaa en anden Vej. Man vil indføre den paagjældende Straf som en Slags Vresstraf, idet man tror derved at vinde et virksomt Middel til at opretholde Disciplinen og den gode Mand og Tone i Hæren. En saadan Vresstraf kjender vi jo ikke i vor borgerlige Lovgivning. Man kjender ikke der noget til at idomme en Mand Tabet af en saadan særlig Udmærkelse, Tabet af Nationalkorfarden, ligesom jeg da overhovedet ikke rigtig veed, om dette Udtryk „Nationalkorfarden“ egentlig er fuldstændig berettiget; vi kjende kun en Korfarde, som er særlig reglementeret for Søværnet og Hæren, og det er denne Korfarde, som man hidtil ved Nedsettelsen i de Meniges 2den Klasse har mistet.

Men naar man ikke kjender en saadan Straf i den borgerlige Straffelovgivning, saa synes det mig ogsaa noget besynderligt at ville indføre den i Hæren. I den preussiske Militærlovgivning har man denne Straffebestemmelse for Hærens og for Flaadens Vedkommende, men man har den ogsaa der i den borgerlige Lovgivning, og der er altsaa i den nævnte Lovgivning fuldstændig god Konsekvens tilstede i saa Henseende. Jeg skal imidlertid indrømme, at Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse eller Berøvelse af Nationalkorfarden er et Straffemiddel, som kan være ønskeligt, og som det endogsaa kan være Krigsbestyrelsen kjær at have til sin Raadighed med Hensyn til et enkelt bestemt Tilfælde, nemlig hvor der er Spørgsmaal om Feighed eller i det Mindste om en høi Grad af Svagheit overfor Fjenden. For denne Forbrydelse er der i det foreliggende Lovforslag foreskrevet forskellige strenge Straffe, men det maa indrømmes, at der under en Krig kan indtræde Omstændigheder, hvor det vel kunde være ønskeligt for Krigsbestyrelsen at være i Besiddelse af et noget mildere Straffemiddel derfor end netop Fængsel, og Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse er forsaavidt ganske vist her netop paa sit Sted, som den Paagjældende da har Leilighed til ved udvist Tapperhed i Felten igjen at erhverve Retten til at bære Nationalkorfarden. Men, naar man vil gaa videre, saaledes som det er foreslaaet af det ærede Udvalg i de 3 nye Paragrafer, der ere opstillede i Endringsforslaget under Nr. 10, og som indeholde nærmere Bestemmelser om Nedsettelsen i de Meniges 2den Klasse, saa vil det ses, at man derved vil føres ind i ganske besynderlige Forhold. Efter det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 10 skal Nedsettelse i 2den Klasse nemlig ikke alene finde Sted i de Tilfælde, for hvilke denne Straf særlig er foreslaaet fastsat, hvilket indskrænker sig til „udvist Feighed“. Den skal for det Første ogsaa finde Anvendelse for saadanne i Tjenestetiden begaaede Forbrydelser, „for hvilke Straf skal bestemmes efter de borgerlige Love, og som i den offentlige Mening anses som vanærende, saasom Tyveri og Hæleri, forsaavidt Paagjældende ikke ved Dommen fjernes